

flyttes, kommer dette Krav ikke frem. Jeg tror dog ikke, at der kan være forskellige Meninger om dette Punkt, naar man har den Autoritet for sig, som plejer at afgøre slige Spørgsmaal, nemlig Besigtigelseskommissionen; og denne Kommission har enstemmig erklæret, at Flytningen af Stationsbygningen, selv den indskrænkede Flytning, som Hvertallet foreslaar, vil nødvendigvis gøre en ny Afgangsbvej, og den har anslaaet Beføstningen dertil til 65,000 Kr.; naar man altsaa ikke holder sig til det rent nominelle eller formelle, men til de reelle Tal, bliver der nogen Forskel mellem Hvertallets og Mindretallets Forslag, idet det sidste lyder paa 200,000 Kr., medens det første bliver paa 307,000 Kr. Den Forskel er jo imidlertid, som man ser, ikke saa stor, den er mellem 30 og 40 pCt. Det er vel i og for sig ikke saa lidt; men hvad der for mig er vigtigere, det er, at selv med disse 307,000 Kr. bliver der kun udsørt en saa reduceret Plan, at jeg er overbevist om, at Reduktionen vil bringe uafviselige ny Forbringinger til ny Bevillinger, saa at man kan ikke vide, hvormeget der vil tabes ved, at man nu gennemfører Anlægget i en anden Skikkelse, end den, som det senere egentlig vil saa. Man kan ved den Ordning tilslidst risikere at komme til en lignende Udgift som den, der af et andet Mindretal er foreslaaet til Flytningen. Jo mere de to Summer nærme sig til hinanden, desto mere betænkelig bliver jeg naturligvis ved at modsætte mig Flytningen. Derimod vil det Forslag, som jeg har stillet, bringe en fuldstændig færdig Afslutning paa alle Forhold ved Stationen, og derfor tror jeg, at man overhovedet staar sig bedst ved at vælge den Vej. Den højtærede Minister ryfter paa Hovedet; jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister vil udtale sig mod mit Forslag, og jeg nærer heller ikke stor Tvivl om Virkningen paa det høje Ting af denne Udtalelse, men jeg har dog ikke kunnet stille mig anderledes, end jeg gør; thi jeg bilder mig ind at kende noget til de virkelige Sagforhold ved dette Forslag i alt Fald saa godt som de fleste; min Stilling i Hjørdals som fungerende Ordfører og dels som virkelig Ordfører under Fællesudvalgsepisoden tvang mig nemlig til, saa vidt mine Gæver overhovedet strakte, at sætte mig ind i de herhen hørende Forhold, og det er med den fuldeste Overbevisning og i Kraft af det Kendskab, jeg den Gang erhvervede mig til Sagen, at jeg nu tillader mig at stille Vædringsforslag under Nr. 2, et Vædringsforslag, der har det store Fortrin fremfor Hvertallets, at det giver en endelig Afslut-

ning med bestemt begrænsede Arbejder til Formaal og med en begrænset Sum; man ved altsaa, hvor langt man gaar; det modsatte er Tilfældet med Hvertallets Forslag. Naar man vil indtage et bestemt økonomisk Staaende og vil opnaa Besparselser, nytter det ikke, at man i Aar bringer Summen formelt og nominelt ned, naar man har den mere eller mindre nærstaaende Udset for sig til, at der vil komme Krav om ny Bevillinger og Udgifter.

Den ærede Ordfører citerede adskillige Udtalelser af mig under Forhandlingerne i Hjørdal om denne Sag; jeg tror, at han brugte den mod mig og mod min Stilling og mod, hvad jeg har udtalt i Betænkningen. Jeg vil paa ingen Maade sige, at han drog uberettigede Slutninger — langtfra. Den ærede Ordfører er overhovedet altid saa loyal, at det ikke kunde falde mig ind at beskylde ham derfor; men paa den anden Side tror jeg dog, at han ikke har taget Hensyn nok til den temmelig generende Stilling, jeg indtog netop ved anden Behandling som fungerende Ordfører i hans Sygdomstilfælde; thi sikkert er det, at hvis jeg havde ført Ordet som nu paa egne Begier, havde jeg ikke udtalt mig, som jeg gjorde; men den virkelige Ordfører var borte. Ministeren fremkom med Udtalelser, som stred mod Udvalgets Antagelse, mod de Punkter, Udvalget havde udtalt gennem den af Ordføreren skrevne Betænkning. Jeg raadførte mig med Udvalgets Formand og blev enig med ham om, at jeg hellere maatte optage det saaledes, at man dog kunde være nogenlunde beroliget. Thi hvis jeg ikke havde fulgt Formandens Raad, maatte jeg ligefrem have afbrudt Sagen og sagt: Saa tager Udvalget sine Forslag tilbage, thi Forudsætningerne ere bristede, men det fandt man ikke, at jeg skulde gøre. Fra dette Synspunkt maa det ses, naar jeg under en meget betinget Form sagde, at hvis jeg opfattede den højtærede Minister rigtig, tror jeg, at man kan berolige sig. Jeg skal ikke dvæle videre ved denne Episode; jeg tror, at dette er tilstrækkeligt.

Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg, uagtet der ikke er saa Punkter, jeg kunde have haft lyst til at omtale, ikke opholde mig længere derved, men blot anbefale ærede Medlemmer at stemme paa det af mig under Nr. 2 stillede Vædringsforslag. Jeg tror, at hvis det virkelig er de ærede Medlemmers Mening, at ville opnaa en virkelig og betydelig Besparselse, som er sikker, som ikke straks i en nær Fremtid vil fremkalde ny Krav, bør man stemme for det af mig stillede Vædringsforslag.